Выходить у Львовѣ що дня (кромъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улици Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 40. | Нинѣ: гр. к. Льва еписк., рим. к. Куниґунд. Завтра: гр. к. Тимот., Евст, рим. к. Казимира | Четверъ 20 лютого (3 марта) 1892. | Всхôдъ сонця 6 г. 38 м.; захôдъ 5 г. 47 м. Баром. 761; термом. — 3.2° — 10·0° | Рôкъ II.

Ще о убійствѣ дра Вулковича.

Болгарскій патріотъ и заступникъ болгарского народу въ Константинополи, спочивъ вже въ холоднôй могилѣ. Вôнъ погибъ якъ той вѣрный воякъ, що въ оборонѣ вôтчины стоить подчасъ вôйны на переднôй стôйцѣ и стереже своихъ товаришѣвъ вôдъ ворога. Память такого чоловѣка, що гине въ сповнюваню свого святого обовязку, почтить кождый чоловѣкъ, въ котрôмъ хочь трошки єсть людского чутя, и зъ омерзѣнємъ вôдвернесъ вôдъ тыхъ, що зъ превеликои захланности та ненасытности беруть ся за найпоганѣйшѣ способы и готовѣ навѣть до потайныхъ убійствъ, коли имъ розходить ся о то, щобы згладити зъ смѣта людей, що стоять имъ на перешкодѣ въ ихъ поганôй роботѣ. Щожь дивного, що по убійствѣ такого чоловѣка, якъ дръ Вулковичь, настало въ цѣлôй Болгаріи, а особливо въ єѣ полудневыхъ сторонахъ величезне обурене та розъярене противъ тыхъ, що суть головною причиною, головнымъ моторомъ того политичного убійства!

Наспѣвшѣ вѣсти зъ Филипополя доносять згôдно, що въ цѣлôй болгарскôй Румеліи настало такъ велике розъярене, що годѣ єго навѣть описати. Всѣ однодушно домагають ся того, щобы въ якій небудь способъ вôдомстити ся за невинну смерть того патріота болгарского. Особливо въ Филипополи выкликала смерть Вулковича великій сумъ а рôвночасно и страшне огôрчене. Въ мѣстѣ сѣмъ, де мавъ бути Вулковичь похороненый, пороблено всѣлякѝ приготовленя, щобы похоронови надати якъ найторжественнѣйшій характеръ и зробити зъ него велику маніфестацію політичну.

Вся праса болгарска вôдзываєсь зъ великимъ огôрченемъ о убійствѣ Вулковича „Свобода" доказує, що россійска дипльоматія не маючи вже нѣякихъ законныхъ способôвъ, щобы зъ Болгаріѣ зробити россійску провінцію, бере ся ажь до такихъ поганыхъ средствъ. Пôдчасъ коли вся европейска праса осуджує таке поступоване россійскои дипльоматіѣ, то дипльоматія европейска сидить тихо и не робить нѣчого, щобы не допустити до уживаня такихъ способôвъ. Чи хоче дипльоматія европейска, щобы Болгарія стратила терпеливôсть и взяла ся такожь до такихъ самыхъ способôвъ? Тажь сама ґазета выступає такожь дуже остро противъ Порты и робить ѣй закиды, що она, абы приподобатись Россіи, не хотѣла Болгаріи выдати Станчева. Велика часть вины за убійство Белчева спадає и на саму Порту.

Ґазета Bulgarie вказує знову на то, що болгарскій еміґрантъ Станчевъ, котрого выданя домагалась Болгарія вôдъ Порты, мавъ недавно тому конференцію зъ россійскимъ міністромъ справъ внутрѣшныхъ, Ґірсомъ, о чôмъ доносили навѣть россійскѝ ґазеты, а працѣ въ Болгаріи уважають Станчева за одного зъ убійникôвъ мін. Белчева. Доки — пытає згадана ґазета — буде Европа спокôйно глядѣти на тѝ жертвы, якѝ мусить Болгарія приносити за свою свободу?

О самôмъ убійствѣ Вулковича надходять теперь ще такѝ вѣсти: Убійникъ напавъ Вулковича о 7 год. вечеромъ въ дуже догôдвôмъ мѣсци, коло „Клюбу Константинопольского", до котрого Вулковичь належавъ, а котрый вôддаленый вôдъ болгарскои аґентіѣ всего лишь двѣ мінуты ходу. Видко, що убійникъ бувъ дуже добре познакомленый зъ мѣсцевостію и всѣми обставинами, скоро тамъ засѣвъ на Вулковича. Коли Вулковичь ишовъ до клюбу, напавъ на него убійникъ и заколовъ єго ножомъ въ живôтъ зъ лѣвого боку понизше десятого ребра и утѣкъ. Вулковичь мавъ ще тôлько силы, що самъ выймивъ собѣ нôжь зъ раны, але въ сильнôмъ болю и зворушеню кинувъ єго на землю и заволѣкъ ся домôвъ. Коли вôдтакъ выбѣгла служба и стала за ножемъ шукати, вже не могла єго знайти. Ще того самого вечера прийшовъ до Вулковича президентъ поліціѣ и розпытувавъ єго про убійника, але Вулковичь не знавъ нѣчого бôльше сказати, якъ лишь то, що єму здаєся, що то бувъ якійсь Болгаринъ. На другій день треба було приступити до операціѣ, котру выконавъ славный въ Константинополи операторъ, дръ Камбуроґлу, при помочи шѣстьохъ другихъ лѣкарѣвъ. Тогды показало ся, що въ такъ званôй грубôй кишцѣ була рана на пять центіметрôвъ довга. Операція — якъ то кажуть — удала ся, але чоловѣкъ переставъ жити.

Заразъ на першу вѣсть о тôмъ убійствѣ говорено въ цѣлôмъ мѣстѣ, що то єсть політичне убійство. Вулковичь мавъ дуже бачне око на болгарскихъ еміґрантôвъ, слѣдивъ за ними на кождôмъ кроцѣ и коли було потреба, старавъ ся всѣма силами, щобы котрого зъ нихъ дôстати въ свои руки. Вулковичь знавъ докладно той кружокъ еміґрантôвъ, а навѣть самъ оповѣдавъ, що оденъ еміґрантъ зъ того кружка, Порфірій Ивановъ, вôдгрожувавъ ся, що єго убє. Зъ вôдси то й пôшовъ здогадъ, що убійника Вулковича треба шукати въ тôмъ кружку людей, що брали участь въ убійствѣ мін. Белчева. Припускати, що въ убійствѣ сѣмъ грала ролю якась особиста месть, нема найменшои пôдставы.

Семенъ.

Написавъ — Антôнъ Альбаля.

(Конець.)

Сваркамъ мѣжь залюблеными не було конця и Марыся почувалась вже нещасливою, коли непередвиджена пригода повела єѣ жите на иншу дорогу.

Семенъ ловивъ до самого полудня рыбу. Спокôйна вода свѣтила ся та поблыскувала въ помѣжь корчѣвъ. Маруся вынесла свое бѣле на воду та поралась вôддалѣкъ коло него, щобы можна рыбу спокôйно ловити. Часъ вôдъ часу выйде лишь далеко на поле, та прислонивши очи рукою оглядаєсь быстрымъ окомъ доокола и пильнує, чи хто не иде. Опôсля посиѣдали они пôдъ трепетою, котрои листе легенько шумѣло вôдъ вѣтру. Семенъ пôшовъ назадъ на воду, а Маруся рада зъ того, що сонѣчко такъ пригрѣває, скочила й собѣ у воду дуже весело босыми ногами та стала шукати ракôвъ. То якъ разъ була на нихъ найлѣпша пора. Наразъ поклала молода дѣвчина палець на уста.

— Тихо! Онъ тамъ, бачу, вартôвникъ.

Але Семенъ якъ разъ бувъ розгулявъ ся. Усмѣхнувъ ся глумливо, здвигнувъ плечима, та вôдозвавъ ся, щобъ зъ дѣвчиною подрочитись:

— Анужь то таки твôй вахмайстеръ!

Она не сказала на то нѣчого, выскочила на берегъ и побѣгла далеко на поле. Она заздрѣла дѣйстно щось такого, нѣбы капелюхъ жандармскій, якусь цѣвку, що поблыскувала на сонци, а то дуже легко могла бути цѣвка вôдъ карабіна. Осторожно розглянулась на всѣ боки, але не могла нѣчого добачити. По хвили стала спокôйна, сѣла собѣ пôдъ якесь дерево та роздумуючи, дивила ся на рыбу въ чистôй якъ сльоза водѣ. Вôдъ теплого сонця увяла; заплющила очи та й незадовго заснула спокôйно и твердо....

* * *

— Марусе! Чуєшь! Марусе! Де ты до чорта потѣкла ся? — Семенъ нѣсъ въ рукахъ великôй кôшь повенъ рыбъ. Поставивъ єго на камѣню, лазивъ то въ гору, то въ долину, шукавъ та не мôгъ єѣ нѣгде знайти. Дивувавъ ся, що нѣгде єѣ не видко. „Онъ що, она, видко, пере десь тамъ понызше". Обтеръ собѣ руками пôтъ зъ чола и пустивъ ся поволи та тихо мокрыми ногами по муравѣ. Наразъ пристанувъ коло якогось зломавого дерева. Почувъ, що галузє легенько затрѣщало, и єму здавало ся, що мѣжь корчами блыснувъ ремѣнь жандарма. Положивъ ся якъ довгій на землю и пôдперъ ся обома руками. Ажь ось побачивъ двѣ нôжки заложенѣ одна на другу, що выглядали зъ пôдъ червонои спôдничкы. Маруся лежала передъ нимъ, поклавши бѣлѝ руки пôдъ голову и накрывши личко хустиною. Сонце зазырало черезъ листє и творило малѝ золотѝ обручки на єѣ одежи. Семенови серце задрожало; гарна дѣвчина готова зъ нимъ на всяку пригоду и вôнъ зъ нею щасливый. Треба — подумавъ — єѣ розбудити. Легкій шелесть почувъ ся знову. Хтось тутъ бувъ недалеко... Господи!... Жандармскій капелюхъ.... вылоги... то єго ворогъ... соперникъ.... вахмайстеръ!...

Кровь набѣгла Семенови до головы; страхъ, злôсть, та зависть стискала єго за горло: Хотѣвъ вже схопити ся, кинути ся на свого ворога, щобъ єго задушити... Такъ нѣ .. наслухує дальше. Воякъ здôймивъ осторожно свôй капелюхъ и ровôгнувъ галузє... Ажь ось и станувъ передъ Семеномъ цѣлый въ краснôмъ одѣню, що ажь свѣтило ся до сонця. Семенъ вôддыхавъ важко, на шиѣ и чолѣ набѣгли єму жилы... ажь духъ заперъ въ собѣ и притиснувъ ся сильно руками за груди. Єго ворогъ здôймивъ легенько хустину зъ лиця молодои дѣвчины; личко ажь горѣло здоровлємъ

Анкета въ справѣ управильненя валюты.

Урядова ґазета вѣденьска оголосила лісту особъ, покликаныхъ до австрійскои анкеты, котра мае радити надъ управильненемъ валюты а заразомъ и квестіонарь, котрый буде ѣй предложеный. До анкеты запрошено всего 36 особъ, а межи тыми зъ Галичины: професора економіѣ політичнои въ Краковѣ, дра Іосифа Мілевского, професора львôвского університету Тадея Пілята и директора Банку краевово дра Альфреда Зґурского. Fremdenblatt догадуесь, що правительство долитавске не запросило до анкеты нѣкого зъ повагъ парляментарныхъ длятого, щобы они при нарадѣ надъ дотычными предложенями, не були нѣчимъ звязані.

Рôвночасно скликано такожь анкету угорску. Порôвнавши лісты обохъ анкетъ побачимо, що пôдчасъ коли угорска ліста выказуе богато именъ угорскихъ пословъ, то на лістѣ австрійскôй нема анѣ одного члена Рады державнои.

Квестіонарь обнимае слѣдуючі пытаня:

1) Яку валюту треба завести: золоту, чи подвôйну?

2) Чи на случай заведеня монеты золотои треба задержати и дальше въ курсѣ дрôбні грошѣ срѣбні и въ якôй высотѣ?

3) Чи треба удержати до певнои мѣры въ курсѣ банкноты паперові, котрі бы не маючи курсу примусового, могли бути кождои хвилѣ вымѣняні на грошѣ металеві и пôдъ якими могло бы то наступити условіями?

4) Які засады треба бы приняти за основу при обчислюваню теперѣшного ґульдена на золотый?

5) Яку треба выбрати одиницю монетарну?

Переглядъ політичный.

Скликана на день 8 с. м. анкета для управильненя валюты, мае закôнчити свои роботы передъ Великодными святами. Опôсля збере ся Рада державна, котрôй такъ само якъ и угорскому парляментови будуть предложені проекты заведеня золотои валюты. Тымчасомъ будуть вести ся переговоры зъ банками и ґрупою ротшільдôвскою.

Дня 8 с. м. збере ся у Вѣдни конференція австрійскихъ епіскопôвъ пôдъ проводомъ кардинала ґр. Шенборна на тридневну нараду.

Зачувати, що мимо староческой ухвалы, предложить намѣстникъ въ ческôмъ соймѣ дальшій рядъ точокъ угодовыхъ. Молодочехи мають поставити въ соймѣ внесене, щобы вôдрочити нараду надъ внесенями комісіѣ угодовои.

Въ Греціи настала несподѣвана и дуже ориґінальна криза въ кабінетѣ. Позаякъ о цѣкавôмъ сѣмъ фактѣ нема ще зовсѣмъ точныхъ вѣстей, то мусимо обмежити ся лишь на то, що доси стало звѣстне. Межи королемъ а президентомъ міністрôвъ выбухнувъ якійсь конфліктъ. Король пôславъ отже оногды свого секретаря до Деліяніса и зажадавъ, щобы вôнъ подавъ ся до дімісіѣ. Зôбралась заразъ рада міністрôвъ и ухвалено не подавати ся до дімісіѣ а чекати, щобы король самъ усунувъ міністерство. Король покликавъ тогды Трікупіса, Константопулльоса и Кондуріотуса та поручивъ имъ отворене нового кабінету. Вчера зôбрала ся палата послôвъ а Деліянісъ предложивъ ѣй цѣлу справу на письмѣ, а палата ухвалила ему вотумъ довѣрія и вôдрочила ся ажь до часу залагодженя спору. Передъ палатою короля зроблено велику демонстрацію, а Деліяніса вôдведено демонстративно ажь до его помешканя. Демонстрація прибрала була такъ великі розмѣры, що треба було ужити ажь войска.

Новинки.

Львôвъ дня 2 (19 лютого) марта.

— **Громадамъ Иванковъ и Гуштинокъ,** въ новѣтѣ борщѣвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь по 150 зр. запомоги на будову спѣльнои школы, а громадѣ Ляшки 50 зр. на докôнчене будовы церкви (не 5 зр., якъ то вчера черезъ похибку було надруковано).

— **Вôдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ презесови галицкого Товариства кредитового земского, Зиґмундови Дембовскому, велику ленту ордера Францъ Іосифа, а синдикови того Товариства, адвокатови краевому, дрови Тадѣеви Скалковскому, ордеръ зелѣзнои короны III кл.

— **Конкурсы:** Окружна Рада шкôльна въ Мостискахъ на посады учительскі: 1) при школѣ женьскôй въ Мостискахъ; 2) при школахъ етатовыхъ: въ Буховичахъ, Гадиняхъ, Малнôвскôй воли, Пôдлѣскахъ и Вовчищовичахъ зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ а въ Золотковичахъ зъ языкомъ выкладовымъ польскимъ; 3) при школахъ філіяльныхъ: въ Хоросници, Мѣстичахъ, Острôвци, Шешеровичахъ зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ а въ Тамановичахъ зъ польскимъ. Поданя треба вносити до дня 15 марта. — Окружна Рада шкôльна въ Самборѣ розписуе конкурсъ на посады учительскі: 1) при школахъ етатовыхъ: въ Блажовôй, Биличахъ, Мистковичахъ, Вôльшанику, Сѣльци, Торчиновичахъ и Кранцберзѣ; 2) при школахъ філіяльныхъ: въ Дуброввцѣ, Дублянахъ, Бережници, Быковѣ, Бурчицяхъ, Ковеничахъ, Морозовичахъ, Новошинахъ, Ортиничахъ, Озиминѣ, Сарни, Сѣдôмъ, Торгановичахъ, Ваневичахъ, Чапляхъ, Пинянахъ и Татарахъ; 3) на посады учителя при 4-клясовôй школѣ мужескôй въ Самборѣ и 4) на посады молодшихъ учителѣвъ при 2-клясовыхъ школахъ въ Бисковичахъ и на передмѣстю самборскôмъ „Дольни“. Поданя треба вносити до конця марта с. р.

— **Краева комісія для справъ промысловыхъ** котру скликавъ Є. Екец Маршалокъ краевый, кн. Сангушко, на день 6 с. м., буде радити надъ такими справами: 1) справоздане зъ дѣяльности секціѣ адміністраційнои за часъ вôдъ послѣдного засѣданя комісіѣ; 2) резиґнація п. Людв. Вербицкого зъ члена комісіѣ; 3) справа заложеня стаціѣ досвѣднои механічно-технольоґічнои; 4) справлене моделѣвъ для фаховыхъ школъ гончарскихъ 5) перенесене школы колодѣйскои зъ Товстого до Грималова; 6) справа выдавництва взорôвъ рисунковыхъ; 7) новички въ фонду промыслового; 8) стіпендійні пôдпомоги.

— **Именованя священичі** въ епархіи перемыскôй: О. Діон. Добряньскій именованый дѣйстнымъ деканомъ для деканата бѣцкого; о. Петро Сандовичь, парохъ въ Брунарахъ, актуаремъ для деканата мушиньского; о. Левъ Щавиньскій, старосамбôрского деканату титулярнымъ радникомъ консисторіѣ перемыскои; о. Поліевктъ Кмита капеляномъ Преосв. Епіскопа Пелеша; о. Антонъ Ломницкій, катихитъ народныхъ школъ въ Дрогобичи, префектомъ для перемыскои семінаріѣ духовнои.

— **Презенту** на парохію Гладишѣвъ гр. кат. обряду въ епархіи перемыскôй одержавъ о. Захарія Барновскій.

— **Ґр. Пачому, президентови Буковины,** надало мѣсто Сучава почетне горожаньство.

— **Доповняючі выборы** трохъ членôвъ до повѣтовои Рады въ Богородчанахъ зъ ґрупы громадъ сѣльскихъ розписало ц. к. Намѣстництво на день 4 с. м.

— **Памяти Т. Шевченка** вôддала честь молодѣжь ґімназіяльна рускои ґімназіѣ у Львовѣ и ґімназіѣ въ Тернополи музикально-декляматорскими вечерками. Львôвска молодѣжь святкувала память нашого поета въ сали „Народного Дому“, де вступне слово выголосивъ ученикъ VIII клясы Цѣпановскій. По продукціяхъ промовивъ до зôбранои молодежи катихитъ о. Торовскій, вказуючи имъ поета яко взорець працѣ для свого народу. Вечерокъ закôнчено вôдспѣванемъ многолѣтства Є. Вел. Цѣсареви. На вечерку тернопôльскои молодежи выголосивъ вступне слово професоръ Гошовскій, а ученикъ VIII клясы, Голубовичь, мавъ вôдчитъ „о значѣню Шевченка яко народного поета и воскресителя Украины“. Хорами управлявъ проф. Дорундякъ.

— **На будову руского театру** зôбравъ о. Теофиль Щуровскій зъ Лукавицѣ низшои на весѣлю у п. Лон-

---

и житемъ. Свѣжі губоньки були крыхту вôдхилені а зъ пôдъ нихъ свѣтили ся зубы мовь перлы въ червонôй рожи. По хвили нѣмого подиву жандармъ нахиливъ ся и хотѣвъ поцѣлувати ті красні уста, та не мавъ вже коли... Семенъ схопивъ ся якъ бы безъ намяти и заверещавъ:

— Псе проклятый!... Ты нужденнику!...

Маруся пробудилась... все вôдъ разу зрозумѣла!

Жандармъ не хотѣвъ показувати своеи вôдваги и почавъ утѣкати, що мавъ силы, а дикарь пустивъ ся за нимъ.

— Драбе! Боягузе! Чекай, навчу я тебе!

Ненависть и заздрôсть дали волю дикôй натурѣ Семена. Горе вахмайстрови, коли вôнъ его здогонить! Маруся зняла руки до неба. Жандармъ зô страху забѣгъ якъ скаженый въ збôже на поли. Остроги его свѣтили ся якъ двѣ звѣзды. Мѣркувавъ, що ворогъ его ось-ось вже здогонить, и ставъ бѣчи чимъ скорше. Наразъ приходить ему на гадку: кобы то якъ дôстати карабінъ, що его приперъ онъ тамъ въ долинѣ до муру! Вôнъ бы тогды змѣривъ ся до ворога и заразъ бы его спинивъ. Але Семенъ бѣгъ скорше. Вже добѣгавъ. Маруся що вже напередъ догадувала ся, що тутъ не обôйде ся безъ проливу крови, бѣгла середъ великои спеки за ними. Наразъ пристанула и побачила, якъ вахмайстеръ опершись о муръ змѣривъ ся до Семена.

— Анѣ кроку дальше, бо згинешь!

Але Семенъ не слухавъ того и бѣгъ просто до него.

Маруся закрыла собѣ очи руками и зъ переляку стояла якъ стовпъ на однôмъ мѣсци. Ѣй хотѣло ся, щобъ Семенъ бувъ раненый, абы вахмайстрови не стало ся нѣчого. Роздавъ ся выстрѣлъ... Маруся зъ жахомъ споглянула. Семенови не стало ся нѣчого и вôнъ кинувъ ся на жандарма... Оба щезли коло рѣки.

— Все пропало, Семенъ его убе!

— Семене, Семене! — якъ бы то ѣ голосъ мôгъ его спинити.

* * *

Тамъ въ долинѣ завелась страшна борба. Ажь пôтъ зъ нихъ капавъ, схопили оденъ другого попôдъ силы и бороли ся якъ звѣрѣ; та зъ всеи силы кидали оденъ другимъ, абы собѣ кости поломити. Разъ бувъ Семенъ на верха, то зновъ жандармъ; дерли ся и вырывали ся, щобы бодай одну руку мати вôльну, хропѣли и важко вôддыхали! Семенъ ставъ колѣнами вахмайстрови на груди: зубами рвавъ на нѣмъ мундуръ на кусне и кричавъ захриплымъ голосомъ:

— Охъ, ты падлюко! Ты хотѣвъ мене вбити? Гинь же, нужденнику!

Зъ нелюдскою силою трясъ и бивъ вôнъ майже вже неживого вахмайстра, и хотѣвъ его затягнути до рѣки; пôтъ ливъ ся струями по его тѣлѣ. Жандарма кровь обляла, вже не говоривъ нѣчо, ледви ще слабо дыхавъ, а зъ рота пустилась пѣна. Ще разъ хотѣвъ оденъ другого перемогти... стратили рôвновагу и оба покотили ся въ рѣку.

Представивъ ся страшный видъ. Семенъ сѣвъ на жандарма якъ на коня, стиснувъ ногами его тѣло пôдъ собою и обѣручь пхавъ голову свого ворога пôдъ воду.

— Напий ся! напий! падлюко!... Жандармъ добувавъ послѣднихъ силъ, щобы увôльнити ся зъ рукъ, що схопили его за каркъ, якъ бы зелѣзными клѣщами... Та дарма!... Два разы вынырнула его голова зъ воды... два разы упхавъ ѣ Семенъ назадъ пôдъ воду и клявъ при тôмъ страшно... тѣло выпружило ся... задрожало впослѣдне... вôнъ вже не живъ!... Забивъ его въ бѣлый день, коли пташки щебетали, та радуючись сонцемъ перекликувались зъ дерева на дерево и выспѣвували веселу пѣсню любови...

* * *

Семенъ пустивъ трупа, що сплывъ на воду и попхнувъ его ажь на самъ спôдъ... вôд-

кевичевои въ Калуши 5 зр. 54 кр. и приславъ до Львова.

— **Въ Коломыѣ** доносять до Kur. Lw., що покойный Т. Бѣлоусъ записавъ свою 3-поверхову каменицю въ въ Коломыи „Народному Домови“ у Львовѣ на фондацію „Бѣлоуса женьскій притулокъ“, де мали бы сироты дѣвчата образувати ся безплатно а дѣвчата зъ Коломыѣ и околицѣ за малою оплатою. Науку въ институтѣ мали бы обняти СС. Василіянки. Наколибъ „Народ. Дôмъ“ переставъ истнувати, то фондація мала бы перейти на Ставропигійскій Иститутъ.

— **Нова читальня** отворила ся заходами о. Барусевича въ Мѣльници повѣта борщѣвского. Щасть Боже!

— **Сумнû выгляды на будуче** Повѣтова Рада въ Бѣлчицѣ повѣдомила телеграфічно краєвый Выдѣлъ, що положенє селянъ въ тамошнôмъ повѣтѣ стає щоразъ гôрше. Вже теперь люде не мають що ѣсти а о засѣвѣ на весну нема що й казати. Краєвый Выдѣлъ ухваливъ роздати межи найпотрѣбнѣйшихъ хлѣба селянъ 1381 зр. зъ фондаціѣ Левиньского.

— **Змѣна властителѣвъ**. Маєтности Слободѣя-Комаровцѣ, въ повѣтѣ сторожинецкôмъ на Буковинѣ, дотеперѣшну власность п. Николая Василька, обнимаючу 3.800 морґôвъ орного поля и лѣса, набувъ п. Христофъ Вартанановичъ зъ Губина, въ Галичинѣ, за 276.000 зр., а маєтности Мигова пôдъ Бергометомъ набули пп. Рей и Потоцкій зъ Галичины за 260.000 зр.

— **Нанятый пôдпальникъ**. Зъ Кутъ доносять до львôвскихъ ґазетъ, що до суду тамошного донѣсъ вартôвникъ Фр. Волощукъ, що Кальманъ Тіллінґеръ, властитель кôлькохъ реальностей, фôльварку въ Кобакахъ и значныхъ обшарôвъ полониньскихъ, давъ єму 1 зр. абы пôдпаливъ деревляну крамницю въ ринку, котра заваджувала Тіллінґерови при будовѣ, яку хотѣвъ розпочинати на поблизькôй парцели. Слѣдство веде ся.

— **Львôвскі злодѣѣ** дôвпали оногдѣшнои ночи дуже немилого зводу. Добувши ся зъ тяжкою бѣдою до бюра приватныхъ офіціялістôвъ при площади Хорущины и перешукавши всѣ паперы, поперетрясавши всѣ куты — мусѣли вернути зъ порожными руками, не найшовши бодай на горѣвку за свôй непрошеный трудъ.

— **Заяць въ дорозѣ, то знакъ не добрый** — того досвѣдчила мабуть найлѣпше селянка въ Австріи долѣшной, що вертала зъ мѣста, де якъ разъ продала була на ярмарку безрогу за 40 кр. Доставши грошѣ она завязала ихъ красненько на вузликъ въ червоной хусточцѣ и пустилась домôвъ. Ѣй приходилось ити лугомъ. А треба знати, що въ тамошныхъ сторонахъ єсть богато дикарѣвъ, котрû безъ дозволу полюють на дику звѣрину та заставляють на ню потайкомъ сильця. Иде такъ она, ажь дивить ся, а то заяць, що зловивъ ся въ сильце, такъ трѣпоче ся та не може вырвати ся зъ него. Жѣнка урадувана тымъ, бере заяця, вяже єму червону хусточку на шию, абы було за що заяця лѣпше тримати, нхає єго до коша та иде до дому и вже напередъ тѣшить ся, яку радôсть зробить чоловѣкови, коли принесе єму такого гостинця. Прийшовши домôвъ, ще й не вôйшла до хаты, а вже кличе чоловѣка, абы єму показати, що то она єму приносить зъ мѣста. Заяць видко лишь чекавъ на ту хвилю. Ледви жѣнка розкрыла кошикъ а заяць зъ червоною хусточкою на шиѣ вже и выскочивъ та далѣ въ ноги на поле. „Ловѣть! ловѣть!“ — стала кричати жѣнка, бо ажь теперь пригадала собѣ, що въ червону хусточку завязала всѣ грошѣ, що дôстала була за безрогу. Та дармо кричала; заяць не оглянувъ ся, побѣгъ та й пропавъ на нинѣшный день. Бѣда! — подумавъ собѣ чоловѣкъ; — пропала свиня, пропали грошѣ, пропавъ и заяць; того вже за богато наразъ. Взявъ бука та давъ добру науку жѣнцѣ, щобы знала, що заяць то не добрый знакъ не лишь тогды, коли перебѣжить дорогу, але хочь бы и станувъ въ дорозѣ.

— **Скаженû псы**. Кôлька недѣль тому назадъ появились були въ Белзѣ два скаженû псы и впавши до мѣста, покусали кôлька другихъ псôвъ. Въ наслѣдокъ того выдало Староство сокальске розпорядженє, щобы всѣ псы черезъ три мѣсяцѣ держати на припонѣ.

такъ пустивъ ся долѣ водою и хотѣвъ вылѣзти на берегъ. Ажь ось роздавъ ся пронизаючій крикъ.... На зубôчи стояла Маруся схопившись руками за голову.... она все видѣла!....

Убійнику ты! убійнику! Щезай вôдъ мене, нехай на тебе и не дивлю ся! Не тебе я люблю.... нѣ.... а того, котрого ты убивъ!....

Блуднымъ окомъ, змѣшаный и якъ бы въ нѣмъ всяке чувство завмерло, споглянувъ Семенъ на свою любку; закимъ ще мавъ часъ опамятати ся, закимъ мѣгъ ще промовити слово, пустилась она бѣгцемъ навпростець полями та кричала на весь голосъ:

Убійникъ! Убійникъ!

* * *

Довгій часъ судъ за нимъ пошукувавъ; а хочь Маруся мовчала, нѣхто анѣ на хвильку не сумнѣвавъ ся, що то вôнъ допустивъ ся того убійства.

Семена вже нѣхто бôльше не побачивъ.

Всячина.

— **Кôлько звѣздъ на небѣ?** Славный французскій астрономъ, Каміль Флямаріонъ, мавъ недавно тому дуже цѣкавый вôдчитъ о звѣздахъ, въ котрôмъ говоривъ о вôддаленю звѣздъ однои вôдъ другои и о числѣ сталыхъ звѣздъ. Якъ вже звѣстно, нашою сталою звѣздою єсть сонце, около котрого обертає ся наша земля и богато другихъ планетъ, котрû разомъ зъ сонцемъ становлять свѣтъ сонця, або т. зв. систему сонѣчну. Другою, до насъ найблизшою сталою звѣздою, (або сонцемъ якогось другого свѣта) єсть звѣзда, звана Центавръ, котра вôдъ нашои землѣ єсть вôддалена 10 тріліонôвъ (10,,,000000,,000000,000.000) миль. Колибъ на Центаврѣ наставъ якійсь дуже сильный выбухъ, то голосъ вôдъ него мусѣвъ бы нести ся ажь три міліоны лѣтъ, щобы дôйти до насъ. Колибъ хтось изъ звѣзды Сіріосъ, званои звычайно вечѣрною зорею, выстрѣливъ зъ арматы на нашу землю, то куля мусѣла бы летѣти зъ неи 15 міл. лѣтъ, щобы упасти на землю. Звѣздъ першого ряду (т. є. найяснѣйшихъ зô всѣхъ) єсть 19; звѣздъ другого ряду (менше ясныхъ) 59; третого — 189; четвертого — 530; пятого — 1.600; шестого — 4.800. Коли въ ясну и погôдну нôчь дивимось на небо, то намъ здає ся, що видимо на нѣмъ міліоны звѣздъ. Поправдѣ видимо на нѣмъ не бôльше, якъ 3.000, въ найлѣпшôмъ случаю 6.000 Намъ здає ся длятого, що ихъ такъ дуже богато, бо они неправильно розсѣянû по цѣлôмъ небѣ. Почавши вôдъ семого ряду (семои величины) звѣздъ не можемо ихъ доглянути голымъ окомъ, хиба ажь приближаючими склами. Вôдъ недавна придумано спосôбъ фотоґрафувати небо, и тымъ способомъ вôдкрывають ся що разъ новû звѣзды, котрыхъ голымъ окомъ не можна бы нѣколи доглянути. На кожду звѣзду, котру видимо голымъ окомъ, припадає що найменше 17.000 такихъ, котрû можемо видѣти лишь черезъ телескопъ. Якійже то мусить бути великій той просторъ свѣта, въ котрôмъ мѣстить ся кôлька, инодѣ и кôлька тысячь разôвъ бôльшихъ звѣздъ, якъ наша земля. Центавръ єсть на примѣръ 275.000 разôвъ дальше вôдъ нашои землѣ якъ сонце. Друга найблизша стала звѣзда, Циґнусъ, єсть вôддалена вôдъ Центавра 15 міл. миль. Колибъ зъ Центавра можна повести зелѣзницю ажь на нашу землю, то треба бы білєть першои клясы, — колибъ вôнъ коштувавъ лишь 5 кр. вôдъ кождыхъ 10 кільометрôвъ — заплатити не менше лишь 22 міліярдôвъ зр. (22.000,000.000) Хтось цѣкавый спытає може, якъ довго треба бы ѣхати въ той звѣзды ажь на нашу землю? Вôдповѣдь на то така: Колибъ машина ѣхала зъ найбôльшою можливою скоростію (100 кільометрôвъ на годину), то треба бы 48 міліонôвъ лѣтъ! Кôлькожь бы то за той часъ жило на земли и вымерло поколѣнь людскихъ! А хто знає, чи взагалѣ за той часъ була бы ще земля така сама якъ теперь, и чи були бы ще на нѣй люде! Ото лишь маленькій примѣръ, котрый дає намъ хочь слабе понятє о тôмъ, кôлько звѣздъ на небѣ и якъ безконечный єсть просторъ свѣта. А всежь таки слабому духови чоловѣка здає ся, що вôнъ годенъ то все поняти!

† Посмертнû вѣсти.

Дръ Августъ Фрайндъ, професоръ и бувшій ректоръ львôвскои політехніки, упокоивъ ся оногды по довгôй недузѣ. Вѣчна єму память!

Юлія Войтовичева, вдова по священику, упокоила ся у свого сына, Льва, пароха въ Смôльнику, въ 76 роцѣ житя. Вѣчна Ѣй память!

Антонія Винярска, уроджена Дрималикъ, дочка о. Лавр. Дрималика, пароха Турянки, померла въ Туринцѣ въ 25 р. житя. Вѣчна Ѣй память!

Померли: Въ Поляници, Станіславъ Гриневичъ, ц. к. управитель доменъ и лѣсôвъ, въ 35-ôмъ роцѣ житя; у Львовѣ, Кароль де Мартіні, емеритованый старшій поборецъ податковый въ 62 роцѣ житя; въ Мукачевѣ, Іосифъ Страдіотъ, почетный горожанинъ и віцебурмістръ мѣста Самбора въ 78-ôмъ роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 марта. Є. Вел. Цѣсарь зробивъ вчера візиту Архікн. Королеви Людвикови и Архікняг. Маріи Тересѣ и перебувъ у нихъ три чверти години.

Берлинъ 2 марта. Пôсля урядовои ґазеты дôставъ цѣсарь Вільгельмъ зъ многихъ кругôвъ робôтничихъ завѣреня щирои вѣрности для него и заявленя, що робôтникамъ жаль, що прийшло ажь до розрухôвъ.

Бѣлградъ 2 марта. Клюбъ радикальный має предложити скупштинѣ резолюцію, жадаючу, щобы королевôй Натали вôдобрати всѣ права члена королевскои родины и не позволити нѣколи вернути до краю.

Атины 2 марта. Новый кабінетъ зложивъ присягу. Константопульосъ обнявъ президію и справы заграничнû; Філяретосъ — теку справедливости и справъ внутрѣшныхъ; Сахурі — маринарку; Мастрапасъ — вôйну; Папамихалопульосъ — просвѣту.

Господарство, промыслъ и торговля.

При вчерашнôмъ тягненю угорскихъ льосôвъ червоного хреста припала головна выграна 25.000 зр. на серію 7768 ч. 38; друга выграна 2.000 зр. на серію 327 ч. 46. — Головна выграна льосôвъ базиліка 20.000 зр. припала на серію 7700 ч. 61; друга выграна на серію 4912 ч. 1.

Курсъ львôвскій

зъ дня 1 марта 1892.

	платять зр.	платять кр.	жадають зр.	жадають кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	319	—	322	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставнû за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт. . .	100	45	101	15
„ „ 5% выльос. въ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт. . .	98	30	99	—
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт. . .	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт. . .	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнû за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3% .	56	—	58	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	53	—	57	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Обліґи за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	104	50	105	20
Гал. фонд. проп. 4%	93	40	94	10
Обліґи комун. Банку кр. 5% I еміс. .	100	—	100	70
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. зъ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½% . . .	97	50	98	20
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	10	91	80
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	21	—	23	—
„ Станіслава	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	60	8	10
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	40	12	75
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	53	5	63
Рубель паперовый	1	23	1	33
100 марокъ нѣмецкихъ	57	65	58	20

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.